



Arrest

nr. 189 723 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2014 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 27 maart 2014 waarbij aan elk van de verzoekers het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 15 januari 2013 onontvankelijk verklaard. De verzoekers dienen tegen deze

onontvankelijkheidsbeslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die het beroep verwerpt met het arrest nr. 111.993 van 15 oktober 2013.

1.2. Op 15 januari 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van beide verzoekers tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de afgifte van een inreisverbod van drie jaar. Het beroep dat tegen deze beslissingen werd ingesteld door de verzoekers, wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 111.994 van 15 oktober 2013.

1.3. Op 13 augustus 2013 dienen de verzoekers opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag betreft de medische problematiek van de eerste verzoeker. Op 11 februari 2014 beslist de gemachtigde tot de onontvankelijkheid ervan met toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Het beroep dat de verzoekers tegen deze beslissing instelden wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 133.045 van 12 november 2014.

1.4. Op 18 december 2013 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 maart 2014 beslist de gemachtigde dat deze aanvraag zonder voorwerp is.

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 8 april 2014 en is als volgt gemotiveerd:

"[...]

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 18.12.2013 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 08.04.2013; Dat inreisverbod verbiedt hen zich pp het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 07.04.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel-74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van zeven dagen betekend op 08.04.2013. Hiervoor werd uitstel toegekend tot 30.06.2013. Ook deze termijn is reeds ruimschoots overschreden.

Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten zij dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden"

Nog op 27 maart 2014 beslist de gemachtigde om elk van de verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13).

Het betreft de tweede en derde bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker, is als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A., A.
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 08.04.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem diezelfde dag betekend. Betrokkene kreeg voor dit bevel uitstel tot 30.06.2013, doch ook deze termijn is ruim overschreden. Betrokkene heeft dan ook tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied beenden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 08.04.2013.”

De derde bestreden beslissing, dit is het bevel getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster, bevat de volgende motieven:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K., R.
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 08.04.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar diezelfde dag betekend. Hoewel betrokkene uitstel voor dit bevel kreeg tot 30.06.2013 heeft zij tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 08.04.2013."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard

De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang, voor zover het beroep gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst er op dat de verzoekers wordt verwacht dat zij standpunt innemen en hun concreet belang aantonen wanneer dit belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld (cf. RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de beide verzoekers op 15 januari 2013 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. De Raad stelt verder vast dat de verzoekers in het

voorliggend verzoekschrift geenszins het bestaan van dit inreisverbod betwisten, in tegendeel verwijzen zij ook bij de bespreking van hun middelen naar het bestaande inreisverbod. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het gaat om twee bijlagen 13sexies (oud model), die een inreisverbod van drie jaar behelzen. Deze inreisverboden verboden de verzoekers zich op het Schengengrondgebied te bevinden of er binnen te komen voor een periode van drie jaar vanaf de kennisgeving ervan.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod immers het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering (...).”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Gezien artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet, en gezien artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9bis kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (cf. RvS 5 juli 2016, nr. 235.344; RvS 3 september 2015, nr. 11.523 (c); RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval trad het aan de verzoekers opgelegde inreisverbod in werking op 8 april 2013, dit is de datum van kennisgeving van de voormelde bijlagen 13sexies. Deze inreisverboden waren definitief op het moment van het instellen van het onderhavige beroep nu de Raad het beroep ertegen reeds verworpen had met een arrest nr. 111.994 van 15 oktober 2013 en zij ook niet door het bevoegde bestuur werden opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekers daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Derhalve staat het buiten betwisting dat de verzoekers op het ogenblik van het instellen van de onderhavige vordering onder de gelding vielen van een definitief inreisverbod van drie jaar waarvan niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven. Gelet op het feit dat deze inreisverboden de verzoekers *“de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten”* gedurende een termijn van drie jaar wordt verboden, konden de verzoekers op het moment van het instellen van de vordering geen wettig belang doen gelden bij hun beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis zonder voorwerp werd verklaard. Het toen vigerende inreisverbod stond immers het toekennen van de gevraagde verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de weg. In dit kader wijst de Raad er nog op dat de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet bedoelde *“buitengewone omstandigheden”* de omstandigheden betreffen die het verantwoorden die aanvraag in te dienen bij de burgemeester van de verblijfplaats in

België van de aanvrager en niet via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Ten gronde betreft het een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden die kan worden toegekend, doch geen recht op verblijf dat moet worden erkend noch een vorm van internationale bescherming (RvS 5 juli 2016, nr. 235.344).

De verzoekers hadden op het ogenblik van het instellen van het beroep, met name 8 mei 2014, geen belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het belang bij de vernietiging van het bestreden beslissing moet bestaan op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring en kan derhalve niet hangende het geding worden verworven (RvS 28 juni 2006, nr. 160.651). Bijgevolg heeft de omstandigheid dat op het ogenblik van het sluiten der debatten de geldingsduur van de inreisverboden van 15 januari 2013 is verstreken, niet tot gevolg dat de verzoekers daardoor het vereiste belang bij het beroep verwerven.

Bovendien moeten de verzoekers, wanneer hun belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt innemen en hun belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810; RvV (AV) 12 december 2014, nr. 135.040). Wanneer er twijfel rijst omtrent hun belang, komt het dan ook de verzoekers toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang hebben bij de nietigverklaring (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting werd deze kwestie aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De advocaat van de verzoekers stelt zich voor wat betreft het vervolgen van huidige procedure te gedragen naar de wijsheid van de Raad en in ondergeschikte orde te volharden.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekers met dit betoog, waarin zij met betrekking tot het belang stellen zich te gedragen naar de wijsheid en in ondergeschikt verband te volharden in de middelen, in het geheel geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoeren die kunnen aantonen zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang hadden bij het indienen van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting kan de Raad in de gegeven omstandigheden bijgevolg enkel vaststellen dat de verzoekers geen blijk geven van het rechtens vereiste belang (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het beroep is, wat de eerste bestreden beslissing betreft, bijgevolg onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

2.2. Wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Gezien in casu art. 7, eerste lid, 12° Vreemdelingenwet toepassing vindt, beschikt de gemachtigde van de Staatssecretaris niet over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 3, 5 en 13 EVRM, doch uit de bespreking van de middelen, waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt, blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen. Verzoekende partij gaat immers niet eens in op de voorgehouden schending van artikel 5 EVRM (zij wordt niet eens vastgehouden, terwijl de Raad dienomtrent niet bevoegd is), terwijl zij evenmin concrete elementen aanbrengt waaruit een risico op schending van artikel 3 of 13 EVRM zou kunnen blijken.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing.”

De argumentatie met betrekking tot het gebrek aan discretionaire bevoegdheid bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij evenwel meteen wordt aangegeven dat aan dit gebrek aan discretionaire bevoegdheid afbreuk wordt gedaan indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, hangt samen met de grond van de zaak daar de verzoekers net de schending aanvoeren van de hogere verdragsrechtelijke normen, te weten de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De argumentatie van de verweerder kan dan ook niet met goed gevolg worden aangevoerd om reeds *a priori* het belang van de verzoekers te ontfeggen (cf. RvS 8 december 2015, nr. 233.162; RvS 14 mei 2014, nr. 227.386; RvS 31 januari 2013, nr. 222.331; RvS 10 februari 2009, nr. 190.338).

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten

3.1. De Raad stelt vast dat uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift blijkt dat enkel het vierde middel is gericht zijn tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Het eerste, tweede en derde middel is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. Hoger werd echter vastgesteld dat het beroep ten aanzien van deze beslissing onontvankelijk is. Het vijfde en laatste middel is, zoals de verweerder pertinent opmerkt in de nota met opmerkingen, gericht tegen een andere dan de thans bestreden beslissingen, met name het aan de verzoekers betekende inreisverbod van 15 januari 2013. Dit middel is dan ook onontvankelijk. Ter terechtzitting hebben de verzoekers dienaangaande overigens geen enkel verweer gevoerd.

Bijgevolg kan enkel het vierde middel worden onderzocht.

3.2. In een vierde middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 7 van vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van de rechten van verdediging.

Het vierde middel wordt als volgt toegelicht:

“VIERDE MIDDEL SCHENDING ART 7 VW

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

In Azerbeidjan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard;

De situatie in Azerbeidjan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Azerbeidjan, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Azerbeidjan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land worden teruggestuurd waar mensenrechtenschendingen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een inreisverbod te gaan betekenen, worden tal van wettelijke bepalingen evenals de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van verzoeker zoals deze ten genoegen van recht wordt bewezen door de voorlegging van de nodige medische attesten.

Dat bovendien in geen enkele mate wordt gemotiveerd waarom zou moeten worden afgeweken van een normale termijn en er een termijn van 0 dagen zou moeten worden verleend, hetgeen totaal in strijd is met het redelijkheidsbeginsel temeer de normale beroepstermijn 30 dagen belooft.”

3.2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vooreerst vast dat elke uiteenzetting omtrent de wijze waarop de bestreden beslissingen de rechten van verdediging zouden schenden. De verzoekers voeren wel aan dat *“tal van wettelijke bepalingen evenals de rechten van de verdediging ten zeerste zijn geschaad”* door zomaar een inreisverbod te gaan betekenen, doch hiermee geven zij nog niet te kennen hoe de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten de rechten van de verdediging zouden schenden. Dit middelenonderdeel is gericht tegen de aan de verzoekers opgelegde inreisverboden, maar niet tegen de thans bestreden bevelen, en is dan ook onontvankelijk.

Verder dient te worden aangestipt dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM te dezen niet dienstig is. Artikel 5 van het EVRM immers een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Geen van de bestreden beslissingen houdt echter een vrijheidsberovende maatregel in. De thans bestreden bevelen houden evenmin een toepassing in van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat ook niet kan worden ingezien hoe ze deze specifieke bepaling zouden schenden.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekers betogen dat in Azerbeidjan tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen. Deze schendingen zijn volgens hen divers van aard. De situatie in Azerbeidjan is en blijft volgens hen ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig. De verzoekers verwijzen naar niet nader geduide 'jurisprudentie' van de Vaste Beroepscommissie aangaande asielzoekers uit de Kaukasus. In het verleden werd volgens de verzoekers geoordeeld door de Vaste Beroepscommissie dat de bevolking van de Kaukasus het slachtoffer was van groepsvervolging. De verzoekers stellen verder dat in het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van de eerste verzoeker zoals deze zou zijn bewezen door de voorlegging van de nodige medische attesten. Verder stellen de verzoekers dat nergens in de bevelen om het grondgebied te verlaten wordt gemotiveerd waarom zou moeten worden afgeweken van een normale termijn voor de uitvoering van de bevelen en er een termijn van 0 dagen zou moeten worden verleend, hetgeen volgens de verzoekers totaal in strijd is met het redelijkheidsbeginsel omdat de normale beroepstermijn 30 dagen bedraagt. De verzoekers stellen dat er *in casu* geen enkel onderzoek wordt verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Azerbeidjan, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het volgens de verzoekers zo dat deze situatie in Azerbeidjan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het niet kan dat verzoekers naar een land worden teruggestuurd waar mensenrechtenschendingen vaststaande praktijk zijn.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekers een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekers naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de

verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekers betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Het komt aan de verzoekers toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst.

Het is in principe aan de verzoekers om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij in hun land van herkomst zouden worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

De Raad stelt vast dat de verzoekers op zeer algemene en vage wijze verwijzen naar de algemene situatie in Azerbeidjan, die volgens hen zeer ernstig zou zijn. Met betrekking tot hun blote beweringen brengen de verzoekers echter geen enkel concreet (begin van) bewijs bij. Voor zover de verzoekers verwijzen naar 'jurisprudentie' van de Vaste Beroepscommissie maken zij deze verwijzingen niet concreet, en bovendien bestaat de Vaste Beroepscommissie sinds 1 juni 2007 niet meer, zodat de verzoekers in feite verwijzen naar beslissingen over de toestand in Azerbeidjan van ongeveer tien jaar geleden. Bovendien halen zij geen enkele beslissing van de Vaste Beroepscommissie concreet aan. Het blijft bij een algemene verwijzing. Het is duidelijk dat zij hiermee de volgens hen actuele ernstige situatie in Azerbeidjan niet aannemelijk maken. Verder blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt dat het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 juli 2012 besliste de verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij de arresten van de Raad van 29 november 2012 met nummers 92 463 en 92 464. Het asielrelaas van de verzoekers werd telkens ongeloofwaardig bevonden.

Bovendien volstaat een eenvoudige verwijzing naar de situatie in het land van herkomst, zonder deze op hun eigen situatie te betrekken, niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoekers toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen in het geval van een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst. Zoals hoger gesteld hebben de asielinstanties reeds geoordeeld dat de verzoekers niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekers stellen dat in de bevelen om het grondgebied te verlaten geen rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van de eerste verzoeker zoals deze volgens hen wordt bewezen door de voorlegging van de nodige medische attesten. De Raad stelt vast dat de verzoekers zelf in hun verzoekschrift betogen dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet werd afgewezen. Uit het administratief dossier blijkt dat met betrekking tot de medische toestand van de eerste verzoeker op 13 augustus 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet werd ingediend. Bij deze aanvraag waren inderdaad medische attesten gevoegd betreffende de eerste verzoeker. Echter blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat deze aanvraag op 11 februari 2014, dit is ongeveer anderhalve maand voor het treffen van de thans bestreden bevelen, onontvankelijk werd verklaard met toepassing van artikel 9^{ter}, §3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij werd geoordeeld dat verzoekers ziekte geen onmenselijke of vernederende behandeling met zich meebrengt indien er geen adequate behandeling zou zijn in zijn land van herkomst. Deze beoordeling is wettig en definitief nu het beroep ertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 133.045 van 12 november 2014. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers betogen, wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers medische toestand alvorens de bestreden bevelen af te leveren. Artikel 3 van het EVRM houdt overigens geen formele motiveringsplicht in, zodat niet kan worden voorgehouden dat de beoordeling betreffende de medische situatie van de eerste verzoeker nogmaals zou moeten worden hernomen in de bijlage 13 zelve.

Overigens dient te worden vastgesteld, in de mate dat de medische problematiek van de eerste verzoeker in verband zou worden gebracht met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dat de verzoekers nalaten om op concrete wijze uiteen te zetten waarom de ziekte van de eerste verzoeker een schending zou kunnen opleveren van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het

land van herkomst. Het louter vermelden van het feit dat de eerste verzoeker lijdt aan een medische aandoening volstaat niet om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

De Raad herhaalt nogmaals dat wie de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient aan te tonen dat dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land of een vage verwijzing naar een *“slechte medische toestand”* volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat niet (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de verzoekers nalaten dergelijke concrete elementen aan te brengen, zodat zij er niet in slagen een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de kritiek dat nergens in de bevelen om het grondgebied te verlaten wordt gemotiveerd waarom zou moeten worden afgeweken van een normale termijn voor de uitvoering van de bevelen en er een termijn van nul dagen zou moeten worden verleend, feitelijke grondslag mist. De bestreden akten bevatten immers hieromtrent immers de volgende duidelijke en pertinente motieven: *“Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat: o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 08.04.2013.”* De verzoekers betwisten deze concrete motieven van de bestreden beslissingen niet, zodat ze blijven staan.

In de mate dat de verzoekers in dit kader de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoeren, merkt de Raad op dat de verzoekers in gebreke blijven aan te geven waarom de boven vermelde motieven niet in redelijkheid zouden kunnen verantwoorden dat hen wordt bevolen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Zij maken dan ook geheel niet aannemelijk dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze toepassing zou gemaakt hebben van artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet, waarnaar in de bevelen om het grondgebied te verlaten expliciet wordt verwezen.

De uiteenzetting van de verzoekers laat dan ook niet toe te besluiten dat de tweede en derde bestreden beslissingen zouden zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel, wordt niet aangetoond. Evenmin ligt een schending voor van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

3.3. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. De verzoekers hebben voorts geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE